

Milí přátelé,

Po delší odmlce bychom vás rádi opět zpravily o našich radostech i starostech tady.

Na konci března jsme s třetím dobrovolníkem Filipem a salesiánem Petrem Kalasem vyrazili do **Istanbulu**. Privítala nás Jančina kamarádka Eva a po celý čas nás provázela jarním gigaměstem. A tak jsme poprvé ochutnali turecký čaj, zažili správnou atmosféru tureckého provozu (kdo netroubí není Turek), poprvé

vstoupili na asijskou půdu, obdivovali nádherné výlohy se vším možným zbožím a navštívili spoustu nádherných památek. A zpívali si „Moje holka je z Asie“.

Na cestě zpátky se nám přihodila malá úsměvná příhoda, kdy na hranicích – kromě toho, že u nás hledali zbraně – jsme byli nuceni zaplatit poplatek za desinfekci, která se ovšem nekonala.

Hned po návratu z Istanbulu jsme vpadly do rozjetého prázdninového programu. Trochu nás mrzíčkuje, že jsme přišly o slaňování a skákání na trampolíně, ale co už. Stihly jsme alespoň **olympiádu a turnaje**.

Inspirovány českou akcí „Dnes jím jako Zimbabwan“ jsme uspořádaly v našem centru **Africký den**. Už den předem jsme se vpravovaly do africké atmosféry večeří po africku. Dokonce i naše šéfkyně otec Georgi přistoupil na to, abychom se při společné večeři - každý ve svém talíři - rukama rochnili v jakési žluté hmotě s názvem Sadza v kombinaci se špenátovou omáčkou s rafinovaným názvem Chomolia.

Další den, den D, vypukla akce A. Začalo to tím, že jsme se ráno dvě hodiny před zrcadlem tisíckrát převlíkaly, až jsme dosáhly skutečně afrického vzezření. No ne? Následovala obvyklé „spolčo“ pro holky, tentokrát s neobvyklým programem. Holčiny měly za úkol pomocí ilustrací zanést do slepé mapy všechno, co vědí o Africe. Nakonec jsme z nich něco vyždímaly 😊

Jak jim chutná!

Tááám je Bulharsko!

Měsíc duben se nesl ve znamení **mediální propagace**, což trochu omlouvá naše

redakční zpoždění. Jedna místní novinářka, ředitelka tiskové kanceláře, nabídla našim salesiánům zdarma tiskovou konferenci. Byly jsme pozvány i my, což trochu zastínilo propagaci projektu stavby nového centra v machale.

A světe div se, hned další týden jsme se staly hvězdami starozagorské televize. Ačkoliv se snažíme maskovat, poznávají nás jménem už i ti poslední prodavači rajčat.

Donbor se nezdá! Náš indický seminarista, který zpočátku neuměl bulharsky ani

do pěti počítat, už se pěkně vybarvuje. Uspořádal **zábavnou soutěž** v rámci roku víry – turnaje, literární a výtvarné soutěže a samozřejmě kvízy z náboženských znalostí. Zajímavým momentem pro nás bylo, když muslimská dívenka vymýšlela modlitbu k našemu společnému Bohu.

Kolik dní byl Lazar v hrobě?

Na **Velký pátek**, který podle východní tradice připadl až na 3. května, se jako každý rok konala křížová cesta. S dětmi jsme vyrazili od centra s dvěma velkými kříži a putovali rozpálenou machalou až na starozagorskou „Golgotu“. Na čtyřech zastaveních jsme si připomínali čtyři bolesti světa, které neminuly ani machalu – bídu, potraty, závislosti a hádky.

Témata doplnily písně od Philla Collinse, Flypside a dvou bulharských kapel. Děti byla hrstka, ovšem zbožná hrstka.

Přípravou na Velikonoce jsme spíš proletěly, ale zato na **Bílou sobotu**... Hned dopoledne jsme opustily uklízečičku v našem kostele a zastaralým vláčkem vyrazili do Jambolu, odkud nás taxi Anton (otec Antonín) odvezl do zapadlé pohádkové vísce Pravdino. Do vigilie jsme měly ještě dost času, vydaly jsme se tedy na průzkum do rajske přírody vůkol. Tak intenzivní vůně jsme snad ještě

nezažily, a tak jsme docela zapadly mezi místní zvířenu, když jsme bláznivě poskakovaly po louce, šťastné a svobodné. Za zmínku stojí dvě setkání - s hodným panem pastýřem, který nás zachránil před svými vlastními psy, a paní želvou. Želvy se v bulharské přírodě běžně vyskytují (a tím pádem i v bulharských domácnostech a salesiánských centrech).

„Christos voskrese!“ rozeznělo se v průběhu východní vigílie místním kostelíkem. Roztřesené hlasy stařenek, splývající v jímavý souzvuk, opakovaly tuto vítěznou pravdu tolikrát, že nikdo nezůstal na pochybách. S radostí v srdci a bohatou výslužkou jsme spolu s otcem Jaroslavem opustili ztichlou vesnici, kde už se ozývalo jen tajemné vytí šakalů. V Zagoře jsme vzkříšení oslavili té noci ještě jednou i s dětmi a farníky. Spící děti v kostele probudilo až pozvání na pohoštění. A tak jsme se i my tady dočkali doby velikonoční. Heč!

Velikonoční pondělí se tento rok sešlo se svátkem, který Romové v Bulharsku ctí snad nejvíc – Georgiovdem (svátek sv. Jiří 6.5.). Náš oslavenec otec Georgi se postaral o tradiční večeři – pečené jehněčí. Dokonce na nás po odchodu hladových farníků pár kostiček zbylo ☺.

V půlce května jsme opět propukli v radostný jásot – Donbor složil věčné sliby a

zároveň Jarda a Sureš, kteří se na pár dní vrátili z Itálie, obnovili své časné sliby. Po slavnostní liturgii, které se zúčastnili: salesiánský provinciál Petr Vaculík, Petr Cvrkal, Jára Vracovský, bulharský papežský nuncius, spoustu dalších kněží a hostů.

Křížová cesta

Modrá mešita

Turecký bazár

Olympiáda

Africký den – Indický muž dělá africkou ženu